

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

mám rád nástěnné hodiny. Fascinují mě od dětství. Ty pendlové u babičky, přes jejichž „tikot“ se nedalo usnout, ty kukačkové na chalupě mých rodičů, které nemilosrdně kukaly bez ohledu na to, jestli o to někdo stál. Dnes mám doma jedny, které jsem dostal jako dárek. Mají základ v cibulovém porcelánu a to, čím mě rozčilují, souvisí s jejich vteřinovou ručičkou, která po sekundách „cuká“ z čárky na čárku. Mnohem víc mě baví ty, které mám ve své kanceláři, na nichž vteřinová ručička „teče“ neustále kolem dokola bez jediného zastavení, přesně tak jako náš život. To, co bylo, neexistuje, stejně jako naše budoucnost. Stále „tekoucí“ vteřinová ručička nás ubezpečuje o tom, že žijeme v neustálém teď.

Britský fyzik Julian Barbour ve své knize z roku 1999 „The End of Time“ vyslovil názor, že čas, tak jak ho vnímáme, je jen iluze, a řada neřešitelných (zatím) problémů v teoretické fyzice vyvstává proto, že s ním kalkulujeme. Barbour tvrdí, že nemáme jiné důkazy o minulosti než naše vzpomínky a důkazy o budoucnosti vycházejí jen z našeho přesvědčení. Prostě každý jednotlivý okamžik existuje sám o sobě, je pouze „Nyní“. Iluze času vychází prý z toho, že se všechno kolem nás mění.

Osobně mám k dějinám a dějepiscectví jistý skeptický vztah, a to i přesto, jak rád a často si v různých knihách o historii čtu. Rozčiluje mě totiž, jak se dějiny dostaly do područí všech těch možných majitelů všech těch různých ideologií, kteří ve svůj prospěch bez uzardění nechávají přepisovat učebnice se stejným nadšením, s nímž jednou staví a jindy bourají sochy svých hrdinů pro oblbování těch, kteří jim zrovna dovolí vládnout...

A obdobně zastávám i jistý skeptický vztah vůči prognostikům, kteří nám pro své osobní obohacení bez uzardění tvrdí, co se zajisté stane zítra, pozítří, za rok či za pět let, a když jim to náhodou nevyjde, jako že jim to nevychází často, nechají se výhodně zaměstnat u někoho dalšího, kdo jim to „žere“.

Staré Řeky až do 5. století před naším letopočtem vůbec nezajímalo to, čemu my říkáme historie. Jejich veškerou minulostí byla milovaná Homérova báseň, epos, mýtus, báj „Ilias“ a „Odyssea“ a bylo jim lhostejné, zda se odehrála před rokem, před stoletím či púltisíciletím.

Nevníмали čas, který minul. Pokud jde o básnictví – o umění, mluví o něm Aristotelés jako o tom „filosofičtějším a závažnějším“, než je dějepiscectví, které podle jeho názoru pojednává jen o jednotlivých událostech. Říká: „Umění vládne vším obecným, podstatným, a tak nabývá spekulativního rázu. Dějepis naopak reprodukuje pouze jednotlivé, konkrétní a nahodilé. Básník předvádí události, jak by se mohly stát, a jsou tedy možné podle zákonů nutnosti nebo pravděpodobnosti ... báseň totiž dějiny vytváří, neboť v ní nejde o historickou věrnost, nýbrž o poetickou pravdu.“ A právě proto má umění očištný, ničím jiným nenahraditelný účinek. „Působením umění vzniká vše, co má svůj předobraz v naší duši,“ říká Aristotelés v „Metafyzice“.

Nyní, když můžeme znovu hrát, a to po pauze, která nemá v české historii obdoby, ani za německé okupace nebyla divadla zavřena déle (vida, k čemu je mi historie teď dobrá), si v okamžiku, kdy sedím v některém ze znovu plně obsazených sálů našeho divadla, nebývale silně uvědomuju, jak úžasný je onen aktuální oka-

Diváci představení Pro nic za nic v pondělí 30. 8. byli svědky výjimečného zážitku, kdy namísto indisponovaných kolegů museli narychlo zaskočit Nikol Wetterová, Igor Ondříček a Jakub Przebinda. Nutno dodat, že se jim záskok povedl a hlediště je odměnilo zaslouženým potleskem.

Stalo se...

V neděli 12. září se uskutečnil XVIII. ročník memoriálu Erika Parduse a Miloše Bernátka. Náš DREAM TEAM v tomto turnaji osobností v malé kopané získal druhé místo. Gratulujeme!

Ve středu 15. září proběhlo tenisové setkání dětí v Lužánkách, kde zástupci města společně s předsedou Ústavního soudu ČR Pavlem Rychetským, ředitelem Stanislavem Mošou, hlavním organizátorem akce Leošem Vanžurou a dalšími významnými hosty předali charitativním organizacím finanční dary. Přítomné děti přivítala i Sněhurka se sedmi trpaslíky.

mžik našeho života, ona bez konce plynoucí vteřina, která nemá minulost ani budoucnost, v níž se odehrává fascinace lidským uměním. Carpe diem! Carpe theatrum!

Na společné užívání si divadelních zázraků bez konce se s vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Na budoucnost se jistě těší i kolegyně Markéta Pešková, Barbora Remišová, Barbora Mušilová, Eva Ventrubová, Viktória Matušovová a Šárka Benešová

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

Zuzana Holbeinová

Prošla jsem dlouhou a trnitou cestu

S příchodem nové sezóny se objevily v našem souboru nové herecké tváře. Postupně se s nimi budete seznamovat v našem časopise, kde je představíme. První z nich je Zuzana Holbeinová. S touto milou a usměvavou herečkou jste již měli možnost se setkat, protože v našem divadle hostuje několik let. Letos nastupuje jako nová posila zpěvoherního souboru a mě zajímalo, jaká byla její cesta k divadlu. A jak posléze zjistíte, nešlo o nijak rovnou a umetenou cestičku.

Zuzi, jak ses dostala k divadlu? Směřovala jsi k němu od mládí?

Ano, divadlo bylo mým snem. Pocházím z moravskoslezské vesnice Krmelín a už od dětství jsem tancovala ve folklorním souboru Ondřejnica. Když jsem byla ve druhé třídě, přišla k nám do třídy paní učitelka, která hledala zájemce o disco dance. A já tehdy řekla rodičům, že si to chci vyzkoušet. Nakonec jsem jako devítiletá jela do Prahy na mistrovství republiky. A při té příležitosti mě rodiče v Praze vzali na muzikál *Johanka z Arku*. Musím říct, že to pro mě byl naprosto fantastický zážitek. Byla jsem tak nadšená, že již tehdy jsem řekla rodičům, že jednou budu muzikálová herečka. Už tehdy jsem nejen tančila, ale také zpívala ve školním sboru, takže jsem začala dělat i sólový zpěv a na střední škole jsem začala navštěvovat i dramatický kroužek. Prostě jsem měla jasný cíl – budu muzikálová herečka. Ale mé sny se rozbily o přijímací komisi na JAMU, kam mě nepřijali. Byla to pro mě velká rána. Následující rok se na JAMU neotevíral muzikálový ročník, proto jsem šla zkusit štěstí do Prahy na Konzervatoř Jaroslava Ježka. Byl to pro mě velmi rozhodující okamžik, protože jsem si řekla, že jestli mě nevezmou ani zde, není mi asi muzikál souzen. Ale přijali mě přímo do druhého ročníku, takže můj sen se splnil a já si studium nesmírně užívala.

Ale ty jsi nestudovala jen konzervatoř, že? Když jsi nebyla přijata na JAMU, začala jsi studovat Divadelní vědu na Masarykově univerzitě. V druhém ročníku vysokoškolského studia jsi si to tedy zkomplikovala souběžným studiem muzikálu v Praze. Ale po ukončení bakalářského studia v Brně jsi po přijímacích zkouškách na magisterské studium pokračovala na Karlově univerzitě v Praze, takže jsi

aspoň studovala v jednom městě. A aby toho nebylo málo, tak říjmem tohoto roku zahajuješ doktorandské studium zde na JAMU. Čímž se mi splnil sen, že jsem se dostala na svoji vysněnou školu, byť později a ve větší šíři, než jsem původně zamýšlela. Tady se potvrzuje, že maminky mají vždycky pravdu, ta moje totiž říkála, že když se někam nedostanu dveřma, mám to zkusit oknem. Naštěstí okno na JAMU bylo tentokrát otevřené. *(smích)*

Čemu se budeš na doktorandském studiu věnovat?

Chci se zabývat hendikepem v profesionálním divadle. V této oblasti se totiž potýkám s vlastní zkušeností.

Co se stalo?

Ve čtyřiaadvaceti letech jsem náhle ohluchla na jedno ucho, projevil se u mě záchvat, kvůli kterému mi byla později diagnostikována tzv. Menièrova nemoc. Po mých opakujících se dotazech, kdy se budu moct vrátit k divadlu, mi lékaři řekli, že se na jeviště nevrátím. To byla obrovská rána. Ale já jsem se rozhodla bojovat. Hlavním problémem této nemoci je totiž fakt, že mám narušené rovnovážné ústrojí. Když jsem byla tehdy v nemocnici, nemohla jsem se ani postavit. Naštěstí, až na částečnou ztrátu sluchu na jednom uchu a tinnitus, není průběh nemoci nijak hrozný a pomocí medikace a psychické pohody a samozřejmě poté, co jsem prošla hodně dlouhou a trnitou cestu, jsem to nakonec zvládla a jsem zpět.

Jaká byla tvá cesta do Městského divadla?

Já jsem šla do Brna přes Prahu. Působila jsem ve více pražských divadlech, kde jsem hrála jak company, tak vedlejší i hlavní role. Ale nebyla jsem moc spokojená se systémem, který je v Praze běžný. Hodně mě demotivovalo, když jsem viděla, jak moc člověk musí dřít, kolikrát má příslibenou

V muzikálu *Grand Hotel*, režie Stanislav Slovák

krásnou roli, ale pak přijde někdo slavnější a z krásné role nezbyde nic. Brno mě moc lákalo, být mě kolegové v Praze varovali, že je zde velmi uzavřená společnost, že divadlo si vybírá především herce z JAMU – ano, moje zraňující JAMU... Ale já nakonec šla na konkurz do muzikálu *Mamma Mia!* a hned na druhý den mi volal Petr Gazdík a nabídl mi účinkování v tomto úžasném muzikálu. Řekl mi, že to zatím nebude žádná větší role, ale abych prý vydržela. A já jsem na to ráda přistoupila. Hned posléze mě oslovil choreograf Míša Matěj, že by mě potřeboval do pozice swingu v muzikálu *Ráj*. Pak následoval muzikál *Grand Hotel*... A potom přišel covid.

Tím vše skončilo.

Vše skončilo, ale zároveň i začalo, protože při zkoušení muzikálu *Grand Hotel* jsme se do sebe zamilovali s Honzou Brožkem a já zůstala v Brně i s ním. Následoval konkurz do muzikálu *Pretty Woman* a po konkurzu na muzikál *Sněhurka* a já pak už přišla nabídka na angažmá.

Zuzi, máš zkušenosti s mnoha profesionálními scénami, je MdB něčím specifické?

Rozhodně svojí kompaktností, uceleností. Lidé zde táhnou za jeden provaz pro dosažení stejného cíle – skvělého představení. Nic takového jsem v jiném divadle nezažila... na výsledku je to hodně poznat. Lépe se totiž pracuje s lidmi, kteří se navzájem znají.

Co dělá Zuzka Holbeinová, když odpočívá?

Odpočívám aktivně, protože miluji sport, ke kterému mě rodiče také vedli. Takže jsem si udělala fitness kurz a ve volném čase vedu fitness lekce, i tady v MdB. S Honzíkem jezdíme na chatu a užíváme si klidu uprostřed lesů a také se věnujeme horolezectví. Zrovna nedávno jsme se vrátili z dovolené na Krétě, kterou jsme strávili lezením na skalách, spali jsme v hamakách, prostě žádná plážová nuda. Baví mě to ohromné soustředění, které musí člověk věnovat skále. Každý krok je důležitý, chce to obrovskou koncentraci, a proto si u toho vždycky vyčistím hlavu.

Jsi vystudovaná divadelní vědkyně a zároveň výkonná umělkyně. Využíváš svých teoretických znalostí i na jevišti?

Zcela jistě. Vyzkoušela jsem si i prakticky, jaké to je být asistentem režie. A musím říct, že to velmi pomáhá při vytváření role. Člověk získává jistý odstup a trochu jiný pohled, než když je jen výkonným umělcem. Jsem ráda, že mám i tyto znalosti.

Naše divadlo je specifické svým úzkým propojením činoherní a muzikálové scény. Zatím působíš v muzikálu. Chtěla by sis zkusit někdy i činoherní roli?

Určitě ano! Velmi mě to láká a doufám, že přijde i tato nabídka.

Zuzi, ty jsi ale měla jednu velmi zajímavou zahraniční zkušenost. Řekni mi o ní.

Ještě před covidovou érou mi vzniklo dvou-denní volno, a tak jsem odletěla do Londýna na konkurz do pařížského Disneylandu na pozici performerky v muzikálových show v Disney pohádkách. Bylo to nesmírně troufalé, a když jsem pak v Londýně viděla tu obrovskou řadu nádherných holek, která stála před Pineapple Studiem, vůbec nic

Koncert pro jižní Moravu, režie Igor Ondříček

jsem neočekávala. Připadala jsem si jako blázen, kdo by na mě byl přece v Londýně zvědavý? Ale maminka (ještěže ty maminky jsou) mi řekla, že si to mám naopak užít, nikdo mě nezná, nikdo mě nebude soudit, a hlavně nikoho dále nebudu denně potkávat. Bylo to velmi náročné projít všemi koly od hereckého, tanečního, pěveckého až po interview, ale každým postupem do dalšího kola jsem byla šťastnější a uvolněnější. Myslím si, že hlavně proto to vyšlo. Vzali mě a v červenci jsem měla jet nazkoušet role Ariel, Lociky a Anny z muzikálu *Frozen* a od srpna účinkovat. Kdyby nepřišel covid, byla bych dnes v Paříži.

Paříž tedy prozatím přišla o mladou nadějnou herečku, ale v Brně zcela jistě nezapadne. Strávily jsme se Zuzkou nad kávou příjemné chvíle, za které jí děkuji, a vy diváci si užijte jejího elánu a úžasného nasazení v našich muzikálech.

Text: Helena Brzobohatá

MdB Klub konečně s diváky

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

Další díl talk show z prostředí Divadelního klubu, jejíž dosavadních 30 dílů zhlédlo na webu přes 110 000 diváků, se uskutečnil v neděli 19. září! Konečně se natáčelo za přítomnosti diváků, kteří se mohli zapojit i se svými otázkami na hosty. Jonáš Florián si tentokrát pozval herecké osobnosti našeho divadla – Janu Gazdíkovou a Zdeňka Junáka. Společně zavzpomínali na historii našeho divadla, ale mluvili také o inscenacích, které máme stále na repertoáru. Chcete-li být příště součástí natáčení, **neváhejte si na našich stránkách www.mdb.cz zakoupit vstupenky na neděli 10. října**, kdy u krbu Jana Musilová přivítá Zdenku Herfortovou a Romana Vojtka. Všechny nové díly *MdB Klubu* budeme postupně uveřejňovat i na obvyklém YouTube kanále.

Česká premiéra 11. a 12. září na Hudební scéně

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance

PRETTY WOMAN

romantický muzikál

režie Stanislav Moša

Benefiční koncert

DUETA PRO SV. ANNU

Městské divadlo Brno ve spolupráci s hudebním uskupením *Petr Gazdík Acoustic Band* v průběhu vyhlášené covidové pandemie pravidelně natáčelo hudební videa s protagonisty našeho divadla a tyto písničkové zdravice postupně přes YouTube posílalo coby morální a duchovní podporu všem zdravotníkům – sice jen tak ze zkušebny, avšak nahrané výhradně pro zdravotníky, kteří působí v tzv. „první linii“.

Tento projekt byl nazván *Dueta pro sv. Annu*, jelikož je spojen právě s Fakultní nemocnicí u sv. Anny v Brně, se kterou mohl být herec, režisér a šéf muzikálového souboru MdB Petr Gazdík jako autor tohoto nápadu a projektu v přímém kontaktu. Projekt byl zahájen na začátku roku 2021, po-

stupně vzniklo celkem devět písničkových pozdravů a již od počátku byl přislíben také slavnostní živý koncert pro zdravotníky k zakončení tohoto projektu.

Tento slíbený koncert se uskutečnil v pátek 3. září 2021 v 19.00 hodin v zahradách areálu Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně a zazněla na něm nejen dueta, ale také další muzikálové hity, které společně s Petrem Gazdíkem zazpívali Alena Antalová, Kristýna Daňhelová, Johana Gazdíková, Svetlana Janotová, Viktória Matušovová, Markéta Sedláčková, Martina Severová, Ivana Vaňková a Lukáš Vlček.

Výtěžek z vybraného vstupného byl věnován DobroCentru u sv. Anny, jehož dobrovolníci pomáhají pacientům zpestřit různými činnostmi pobyt v nemocnici.

Evropská premiéra 9. a 10. října na Činoherní scéně

Alan Zachary Michael Weiner Austin Winsberg

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie

režie Stanislav Moša

překlad Zuzana Čtveráčková kostýmy Andrea Kučerová scéna Jaroslav Milfajt

11. a 12. října na Činoherní scéně

Josef Bouček

NOC PASTÝŘŮ

drama o boji talentu s mocí režie Petr Gazdík

„Je to střet dvou autorit, dvou zastánců starých a nových pořádků. Střet vzdělanosti a nevzdělanosti. Lidský konflikt, který se může aplikovat i na mnoho vztahů v naší společnosti, tím je vlastně aktuální, a myslím, že diváka osloví.“

Milan Němec, hraje Jakuba Jana Rybu

„Ta hra je celá o naší povaze, o vztahu lidí k sobě, o tom, jak vnímáme někoho, kdo je výjimečný, jak nás to rozčiluje, ale současně nás to nějakým způsobem přitahuje.“

Petr Gazdík, režisér inscenace

Překrásné mrtvoly

a Bella Figura Yasminy Rezy

Bella Figura je hra, v níž se hojně vyskytuje scénická poznámka „flottement“ (zastavení se, neurčitost nebo také chvění), která určuje okamžiky ticha, kdy jsou postavy i publikum zanechány ve význačném napětí. Dramatička Yasmina Reza (*Obraz, Bůh masakru*) napsala hru *Bella Figura* konkrétně pro Thomase Ostermeiera, kmenového režiséra Schaubühne, a představují si, že tyto okamžiky vznášejícího se ticha psala jemu na tělo.

Když byla Reza v květnu 2014 v Berlíně, aby převzala cenu Kythera, spolu s Thomasem v divadle zhlédla jeho inscenaci *Lištičky*. Snad to byl právě žánr *kammerspiel* ve hře Lillian Hellmanové, co uchvátilo dramatictější představitelství? Ty chvíle naplněné „flottement“, ticho naplněné pohybem mezi Ninou Hoss a Markem Waschke, kteří aktuálně hrají hlavní postavy v *Bella Figura*. Neboť přesně s těmito negativními součástmi napětí mezi postavami pracuje Ostermeier tak skvěle.

Nad šálkem zeleného čaje mi ve své kanceláři vysvětluje: „Poté, co jsme zhlédli *Lištičky*, jsem jí řekl: Chci, abyste pro tento herecký soubor něco napsala. A tak to celé začalo.“ Projekt postupoval neobvykle rychlým tempem. „Byla uchválena; toto bylo poprvé, co byla její hra uvedena tak brzy po svém napsání.“ První scény obdržel Ostermeier v listopadu 2014, kdy začal pracovat na obsazení, celá hra byla dokončena v lednu a premiéra se konala v květnu 2015. Sám Ostermeier se svým dramaturgem Florianem Borchmeyerem text přeložil z francouzštiny do němčiny.

Ptám se ho, jakým způsobem tato komorní dramata režiruje, a on mi odpovídá: „Je to můj způsob vnímání skutečnosti. Možná že víc než ostatní vidím, nebo spíš vnímám vibrace mezi lidmi. Kdybyste mě posadili do restaurace, mohli byste mě tam tři hodiny nechat svému osudu, a já bych se zabavil pouhým pozorováním. Bez přestání se snažím porozumět tomu, co se děje, ale nikdy nedosáhnou úplného pochopení. Lidé a jejich chování mě naprosto fascinují. Proto jednoduše herce žádám o to, co odpovídá mému vnímání světa; tím mezi nimi může vzniknout vibrující energie.“

„Co hledáte, když pozorujete lidi?“ ptám se.

„Jsem posedlý přáním prohlédnout skrze jejich masky,“ odpovídá.

„Skrze jejich masky?“

„Právě proto mě lidé tak moc zajímají, zejména v okamžicích, když si myslí, že je nikdo nepozoruje. Když bojují, když si zapomenou udržet masku. To je podstata divadla. V konfliktech ukážeme motivace,

jež se obvykle pokoušíme skrývat. Takové okolnosti nás ženou k tomu říct nahlas, po čem toužíme. Možná nedokážeme pochopit, kdo jsme, svým mozkem, rozumem. Právě proto se pokouším tomu, kdo jsme, porozumět prostřednictvím trojrozměrné smyslové zkušenosti, což je divadlo.“

Také Reza je zaujatým pozorovatelem lidského hemžení a v její hře najdeme řadu momentů, kdy masky padají. Někteří by se mohli mylně domnívat, že tato hra patří do žánru „kvalitního bulvárního divadla“, ale, jak vysvětluje Ostermeier, to vůči jejímu úsilí není spravedlivé. Ve skutečnosti by bylo chybou zjednodušit tento titul na pouhou komedii mravů. Na jedné úrovni *Bella Figura* zpracovává známý materiál: podvádějího manžela, kterého v morálně upjatém prostředí francouzského venkova poblíž Bordeaux s milenkou nachytá přítelkyně jeho ženy. Hra však obsahuje prvky, jež odkazují na mnohem bolestnější a existenciálně zatěžkanější témata. Ostermeier tvrdí, že tato hra odhaluje marnivost ve dvou možných významech: naši marnivost ohledně tělesného vzhledu, naši nikdy nekončící snahu udržet si una bella figura. Ale také marnivost ve smyslu *Vergänglichkeit*, prchavosti času a absurdity všednodennosti.

„Na jednu stranu je tato hra bulvární. Ale na druhou stranu je velmi kousavá, palčivá. Palčivější, než by mohla být kterákoli bulvární hra. Dnes se na zkoušce stala zajímavá věc. Oba herci hlavních rolí se mi svěřili, že se jim obvykle nezdají sny o inscenacích, které právě studují, ale tato hra je natolik pohltila a rozesmutnila, že se jim o ní v poslední době v noci zdá. Každý den odkrývají nové vrstvy charakteru svých postav. A to se běžně nestává, inscenujete-li měšťanskou komedii.“

Podle Ostermeiera chybí postavám ve hře *Bella Figura* odvaha. Jsou v zajetí svého vzhledu, což je v textu zdůrazněno určitými náznaky, které odkazují ke světu mimo děj. Scénu tvoří otáčivé jeviště s obří projekční obrazovkou v pozadí. Tam se budou objevovat obrázky zvířat: žab, lučních kobylek, švábů, much, možná dojde i na

Zdena Herfortová v roli Yvony Blumové

humry. Na nohy postav útočí komáři, nohy jim kvůli tomu napuchají a už se nevejdou do drahých bot.

„Žáby jsou pro mě velmi důležité: ‚Les bruits de la nature me font peur‘ (Zvuky přírody mě děsí). Pod nádhernou oblohou plnou hvězd má člověk strach, jde o velice existenciální pocit. Pravda je taková, že sedíme na planetě, díváme se do nebe, kolem sebe vidíme vesmír, ale nevíme, co to všechno znamená. A slyšíme různé podivné zvuky dalších zvířat, zvířat, jako jsme my. Pokud to budete brát vážně, uvědomíte si, že ty žáby zároveň představují zvuk rituálu páření. Konfrontuje vás s hlubinami Erotu a Thanata. Cítíte se nesvůj a zároveň jde o existenciální pocit, že je člověk

naprosto ztracený nebo, jak se v němčině říká překrásným filosofickým výrazem (z Heideggera) – Geworfensein. Jiné nádherné německé slovo pro toto je Unbehaustheit – člověk nemá domov.“

„Jak můžeme na tento existenciální děs odpovědět?“ ptám se.

„Odpověď neexistuje.“

„Můžeme mluvit o odvaze?“

„Tyto postavy nemají odvahu prostě a jednoduše odložit masku. Boris není dost odvážný na to, aby své manželce řekl: Už čtyři roky mám milenku a s ní je to vášnivější, i když je bláznivá. Buď přijmeme fakt, že mám mimomanželský poměr, nebo se jeden druhému podíváme do očí a povíme si, že bychom se měli rozejít. Jeho nedostatek odvahy způsobuje mnoho trápení.“

Postavy v této hře se ve skutečnosti nedokážou vymanit ze svých vzorců chování, neumí udělat to, co si doopravdy přejí. Jsou nerozlučně spjatí s ideou fare bella figura, působit na ostatní ‚přátelsky‘. Ale nemají ani odvahu dělat to s radostí.

„Při večeri v drahé restauraci servírující mořské plody, kde se ocitáme později ve hře, si dokonce ani neumějí vychutnat své humry,“ dodávám.

„Ne, ale my ano,“ odpovídá Thomas se smíchem.

„Nemáte pocit, že divadlo jako umělecká forma samo o sobě umocňuje pocit bolesti v souvislosti s marnivostí a Vergänglichkei – s pomíjivostí věcí, která je pro tuto hru ústředním motivem?“

„Divadlo je, co se týče této marnivosti, nejpravdivější formou umění.“

„Není to ten důvod, proč je tak bolestné?“

„Je bolestné a zároveň nádherné,“ říká Ostermeier. „Je to jako v malbě: vezměte si vlámská zátiší s granátovými jablky, s hniječím kusy. Všechny hynou, ale umírají s neuvěřitelnou krásou. Samozřejmě že je v tom bolest, ale v takovém odcházení můžeme najít i radost.“

Text: Joseph Pearson

Přeložila: Helena Haraštová

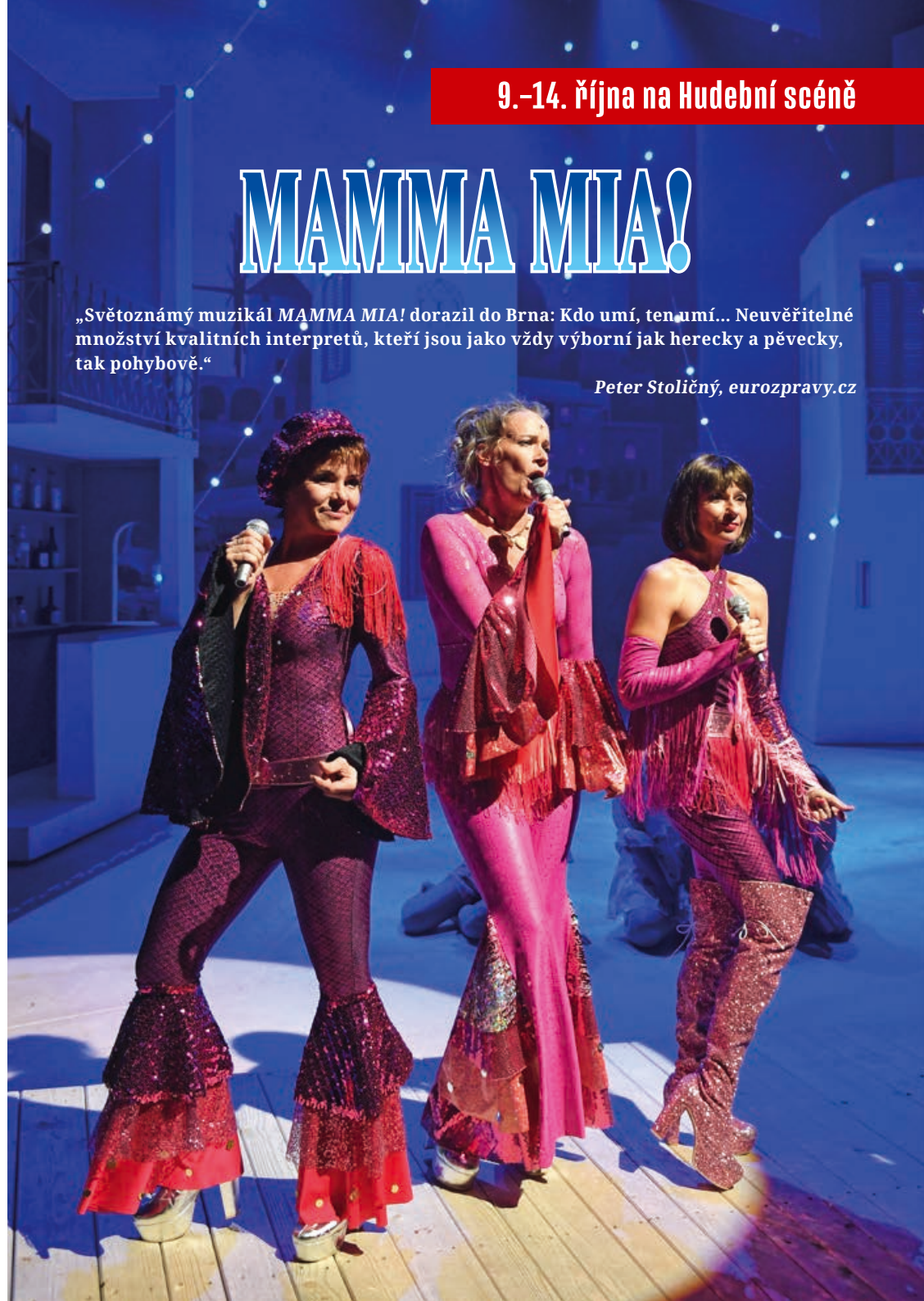
Text vznikl pro blog divadla Schaubühne

9.-14. října na Hudební scéně

MAMMA MIA!

„Světznámý muzikál MAMMA MIA! dorazil do Brna: Kdo umí, ten umí... Neuvěřitelné množství kvalitních interpretů, kteří jsou jako vždy výborní jak herecky a pěvecky, tak pohybově.“

Peter Stoličný, eurozpravy.cz

Jubileum

Jana Musilová slaví 8. října narozeniny!
A my jí k nim přejeme, aby měla stále spoustu důvodů k radosti a spokojenosti a zahrnovala nás svými nádhernými úsměvy!

Všechno nejlepší!

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů, evropská premiéra

O čem mluvit na prvním rande naslepo? O práci? O bývalých partnerech? O vlastních obavách nebo zklamáních? A hlavně, kdo má nakonec zaplatit účet? Na všechny tyto palčivé, a především neustále aktuální otázky, které si ve svém životě někdy položil snad každý z nás, poskytne nesmírně vtipné i chytré odpovědi vskutku skvostný komorní muzikál *První rande*.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vítězek, A. Zelová a K. Pekar.

Paul Gordon, John Caird:

JANE EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu, česká premiéra

Poselstvím slavné knihy o velké lásce Jane Eyrové a tajemného Edwarda Rochesterera, která nyní ve velkolepém muzikálovém provedení ožívá na prknech Hudební scény, je i poznání, že nespravedlnostem lze čelit odpuštěním, a nakonec se tak dočkat zaslouženého štěstí. Vypravte se spolu s Jane na tuto pouť za štěstím a nechte se okouzlit emotivním příběhem.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán:

OSMYČKY

rekapitulační leporelo

Vydejte se společně s pány Čeňkem Udavačem a Marcellem Zatýkalem na historickou, leč ve skutečnosti veskrze současnou exkurzi napříč všemi významnými i méně známými „osmičkovými“ roky z dějin českého národa, které vám v kabaretně laděné rozmarné féerii s písničkami tito dva soupeřníci nasvítí ze zcela nečekaného, hořkého, ale i humorného úhlu pohledu.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: M. Isteník, P. Štěpán, R. Coufalová, D. Vítězek, J. Uličník, L. Kolář, J. Ressler, O. Haláček a další.

Robert Stigwood, Bill Oakes, The Bee Gees, Ryan McBryde:

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

disco muzikál

Máte rádi hity od legendárních The Bee Gees? S nostalgií vzpomínáte na zvonové kalhoty a barevné košile? Srdce vám zaplesá a poskočí při vzpomínce na tančícího Johna Travoltu? V tom případě neváhejte a zavítejte na Hudební scénu, na které pro vás herci i orchestr ve čtyřech říjnových reprízách připraví exkluzivní hudební, taneční i divadelní zážitek!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: K. Pekar nebo M. Salvadori, S. Janotová nebo I. Vaňková, K. Daňhelová nebo K. Mikulová, R. Novotný nebo D. Rymeš, L. Janota nebo M. Kolář, O. Studénka a další.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

PÁ 1.10. 19.00	Bella Figura, náhrada za 23.10.2020	A5
SO 2.10. 19.00	Bella Figura, náhrada za 31.10.2020	A6
NE 3.10. 19.00	Bella Figura, náhrada za 1.11.2020	D
ÚT 5.10. 19.00	Bella Figura	C2
ST 6.10. 19.00	Bella Figura	žadáno
ČT 7.10. 19.00	Bella Figura	žadáno
PÁ 8.10. 14.00	První rande	
PÁ 8.10. 19.00	První rande	AB5
SO 9.10. 19.00	První rande	P
NE 10.10. 19.00	První rande	
PO 11.10. 19.00	Noc pastýřů, náhrada za 30.11.2020	AB1
ÚT 12.10. 19.00	Noc pastýřů, náhrada za 17.11.2020	AB2
ST 13.10. 19.00	Santiniho jazyk	
PÁ 15.10. 19.00	Bella Figura	E5
SO 16.10. 19.00	Bella Figura, náhrada za 21.11.2020	AB6
NE 17.10. 19.00	Bella Figura	E7
PO 18.10. 18.00	Bella Figura, náhrada za 19.11.2020	SP
ÚT 19.10. 19.00	Hrabal a muž u okna	A2
ST 20.10. 19.00	První rande	žadáno
ČT 21.10. 18.00	První rande	žadáno
PÁ 22.10. 19.00	První rande	C5
SO 23.10. 19.00	První rande	
NE 24.10. 18.00	První rande	
PO 25.10. 19.00	Žebrácká opera	
ÚT 26.10. 18.00	Pro nic za nic	
ST 27.10. 19.00	Pro nic za nic	
ČT 28.10. 19.00	První rande	C4
PÁ 29.10. 19.00	První rande	
SO 30.10. 19.00	Osmýčky	
NE 31.10. 18.00	Osmýčky	

PÁ 1.10. 17.00	Pretty Woman	žadáno
PO 4.10. 19.00	Horečka sobotní noci	
ÚT 5.10. 18.00	Horečka sobotní noci	
ST 6.10. 19.00	Horečka sobotní noci	
ČT 7.10. 19.00	Horečka sobotní noci	
SO 9.10. 18.00	Mamma Mia!	
NE 10.10. 14.00	Mamma Mia!	
NE 10.10. 18.00	Mamma Mia!	
PO 11.10. 19.00	Mamma Mia!, náhrada za 23.11.2020	
ÚT 12.10. 18.00	Mamma Mia!	
ST 13.10. 19.00	Mamma Mia!	
ČT 14.10. 18.00	Mamma Mia!	
NE 17.10. 18.00	Světáci	
PO 18.10. 19.00	Světáci	
ÚT 19.10. 18.00	Světáci	
PÁ 22.10. 14.00	Jane Eyrová	
PÁ 22.10. 19.00	Jane Eyrová	
SO 23.10. 19.00	Jane Eyrová	P
NE 24.10. 19.00	Jane Eyrová	
PO 25.10. 19.00	Jane Eyrová	A1/AB1
ÚT 26.10. 19.00	Jane Eyrová	C2/E2
ST 27.10. 19.00	Jane Eyrová	A3/AB3
ČT 28.10. 19.00	Jane Eyrová	A4/AB4
PÁ 29.10. 19.00	Jane Eyrová	
SO 30.10. 19.00	Jane Eyrová	
NE 31.10. 18.00	Jane Eyrová	

PO 1.11. 19.00	Bella Figura	X2020
ÚT 2.11. 19.00	Bella Figura	AB2
ST 3.11. 19.00	Bella Figura	M2020
ČT 4.11. 19.00	Bella Figura	V2020
PÁ 5.11. 14.00	Hrabal a muž u okna	
PÁ 5.11. 19.00	Hrabal a muž u okna	A5
SO 6.11. 19.00	Hrabal a muž u okna	P
NE 7.11. 19.00	Hrabal a muž u okna	
PO 8.11. 19.00	Bella Figura	Z2020
ÚT 9.11. 19.00	Noc pastýřů	A2
ST 10.11. 18.00	Noc pastýřů	SP
ČT 11.11. 19.00	Vrabčák a anděl	
PÁ 12.11. 19.00	První rande	
SO 13.11. 19.00	První rande	AB6
NE 14.11. 19.00	První rande	D
PO 15.11. 19.00	První rande	A1
ÚT 16.11. 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku), za 28.4. a 29.9.2020 a 31.8.2021	E2
ST 17.11. 19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku), za 18.3.2020 a 1.9.2021	A3
ČT 18.11. 19.00	Hrabal a muž u okna	C4
PÁ 19.11. 19.00	Hrabal a muž u okna	AB5
SO 20.11. 19.00	Noc pastýřů	A6
NE 21.11. 19.00	Noc pastýřů	E7
PO 22.10. 19.00	Pro nic za nic, za 10. a 11.4. a 5.11.2020 a 29.8.2021	
ÚT 23.11. 19.00	Bella Figura	R2020
ST 24.11. 19.00	Bella Figura	A2020
ČT 25.11. 19.00	Noc pastýřů	
PÁ 26.11. 19.00	Noc pastýřů	C5
SO 27.11. 18.00	Anna Karenina	
NE 28.11. 18.00	Anna Karenina	
PO 29.11. 18.00	Santiniho jazyk	PPP
ÚT 30.11. 18.00	Santiniho jazyk	P18

PO 1.11. 19.00	Jane Eyrová	
ÚT 2.11. 18.00	Jane Eyrová	
ST 3.11. 19.00	Jane Eyrová	
ČT 4.11. 18.00	Jane Eyrová	
NE 7.11. 18.00	Monty Python's Spamalot	
PO 8.11. 19.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT 9.11. 18.00	Monty Python's Spamalot	
PÁ 12.11. 19.00	Donaha!	
SO 13.11. 18.00	Donaha!	
NE 14.11. 18.00	Donaha!	
PO 15.11. 19.00	Donaha!	
ST 17.11. 19.00	Pretty Woman	
ČT 18.11. 18.00	Pretty Woman	žadáno
PÁ 19.11. 19.00	Pretty Woman	žadáno
SO 20.11. 14.00	Pretty Woman	
SO 20.11. 18.00	Pretty Woman	
NE 21.11. 18.00	Pretty Woman	
ÚT 23.11. 18.00	Mamma Mia!	
ST 24.11. 19.00	Mamma Mia!	žadáno
ČT 25.11. 19.00	Mamma Mia!	žadáno
SO 27.11. 19.00	Pretty Woman	
NE 28.11. 14.00	Pretty Woman	
NE 28.11. 19.00	Pretty Woman	žadáno
ÚT 30.11. 19.00	Lakomec, náhrada za 18.11.2020	

■ Předplatné sezóna 2019/2020

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

Bernhard Setzwein:

HRABAL A MUŽ U OKNA

černá komedie, česká premiéra

Pan Dudek, přezdívaný Bič, je postarší důchodce. Celý život ze svého úkrytu bedlivě pozoruje Bohumila Hrabala. Ví o něm úplně všechno. S výjimkou toho, že je Hrabal už půl roku po smrti... Toto šokující zjištění následně rozehraje skvěle napsanou absurdní tragikomedii až do fáze, kdy nakonec dojde ke groteskně snovému shledání Dudka s Hrabalem samotným!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: J. Mazák, R. Coufalová a V. Skála.

Terrence McNally, David Yazbek:

DONAHA!

muzikálová komedie

Parta nezaměstnaných ocelářů se rozhodne vylepšit si svou neveselou finanční situaci a získat zpět ztracené sebevědomí poněkud netradičním způsobem. Začnou totiž připravovat striptýzové vystoupení, a to i přesto, že na to nemají ani postavy, ani dovednosti. Skvělá muzikálová komedie *Donaha!* ve čtyřech reprízách rozproudí Hudební scénu – to musíte vidět!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán, J. Uličník, I. Ondříček, L. Janota, M. Isteník, Z. Junák a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL

Edith a Marlene

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubyznysu, jež nikdy nezestárnou a publikum je bude navždy milovat. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společná témata, humor, a dokonce i lásku. Nahlédněte do jejich životních osudů a nechte se dojmout jejich společným příběhem, jenž je protkán nejznámějšími písněmi obou zpěvaček.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, A. Novotný, R. Jícha a další.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA

příběh o hledání lásky

„Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.“ Tento výmluvný postřeh otevírá jednu z nejslavnějších psychologických sond do ženské duše. Zásadním motivem je zde láska v jejích nejrůznějších podobách. I naše dramaturgie se snaží vystihnout hlavní esenci příběhu, kterou je nadčasová touha po velké životní lásce.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, J. Mazák, J. Mach, M. Němec, M. Isteník, P. Šimberová, M. Sedláčková, P. Vitázková a další.

Soutěž s obálkou Dokořánu

Milí čtenáři, pro letošní sezónu jsme se rozhodli zařadit pravidelnou soutěž s obálkou našeho magazínu. Na našem facebookovém profilu vždy před vydáním nového čísla můžete hádat, jakou rekvizitu a z jaké inscenace jsme tentokrát vyfotili. Náповědou vám bude i plakát uvnitř, herec na něm je vždy v kostýmu z daného titulu. Všimaví diváci tak poznali, že na titulní straně zářijového vydání byl náhrdelník z muzikálu *Pretty Woman*, ve kterém hraje i Svetlana Janotová, kterou v kostýmu z tohoto muzikálu vyfotila v Lužánkách naše fotografa Nikol Wetterová. **A poznáte, co se skrývá na obálce tohoto čísla?** Staňte se fanouškem našeho profilu na Facebooku, zapojte se do soutěže a můžete vyhrát hodnotné ceny! Hodně štěstí!

Koncert

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

U klavíru Zdenka Mertý se 22. září tentokrát sešli zpěvačky Kristýna Daňhelová a Esther Mertová, hudebníci Antonín Mühlhansl, Alžběta Poukarová, Daniel Kyzlink, Petr Šupler, Josef Stráník, Jan Navrátil, a především speciální host Michael Kocáb. V režii Stanislava Slováka a dramaturgii Miroslava Ondry tak proběhl další výjimečný večer na jevišti Činoherní scény.

Nikol Wetterová

Když půjdeš za princeznu, tak nevyhraješ!

Nikol Wetterová, řečená Nikča, hrála v Městském divadle už v osmi inscenacích (naposledy v *Pretty Woman*), druhou sezónu je zároveň naší divadelní fotografkou a jak se ukázalo, rozhovor pro *Dokořán* byl její první rozhovor v životě. Prosíme laskavého čtenáře, aby si pro přesnější představu atmosféry, v které vznikal, představil scénickou poznámku „smích“ nejen tam, kde je uvedena, ale ideálně dvakrát až třikrát v každé větě.

S Eliškou Skálovou v dramatu *Žitkovské bohyně* (krev je krev), režie Dodo Gombár

Jaké bylo první „opravdové“ divadlo, které jsi v životě viděla?

Příhody lišky Bystroušky v Janáčkově divadle. To mi bylo jedenáct. Hrál to nějaké německé divadlo a naši dostali od někoho lístky. Ale pamatuju si z toho hlavně svoje broskvové šaty se zapínacím pláštíkem a broskvovou kabelkou, v kterých jsem byla na chvíli princezna. A pak samozřejmě vůbec ten zážitek, že jsem jela ze Svitávky do velkého města na velké divadlo. Jinak to byla opera, moc jsem jim nerozuměla a musela jsem pořád koukat na titulky, což mě nebavilo. Ale to druhé „opravdové divadlo“ byla *Mary Poppins* a to už bylo o hodně lepší! (*smích*)

A kdy jsi poprvé vystupovala před lidmi?

Ve školce. Já byla ve školce hvězda, byla jsem hodně živé dítě, které prahlo po pozornosti, takže jsem zpívala, tancovala, uměla jsem všechny básničky zpaměti... A pak ve škole jsem hrála ve všech školních představeních, třeba královnu macechu ve *Sněhurce*. A v ZUŠce v Boskovicích jsem hrála ve *Dvanácti měsíčkách* od Svěráka a Uhlíře pasáčka – toho,

co hraje ve filmu Vojta Dyk (*smích*) – a to mělo velký ohlas. To za mnou chodily neznámé paní a říkaly, jak se jim to líbilo. (*smích*)

Pasáček, macecha... hrála jsi někdy tu princeznu?

Právě že nehrála. Já za princeznu nešla ani nikdy na maškarní ples. Nejdřív jsem chtěla, ale pak mi máma rezolutně řekla: Když půjdeš za princeznu, tak to nevyhraješ! Což je jasný, protože za princeznu jdou všechny. A já hodně chtěla vyhrát. Takže jsem šla za čarodějnici, s přilepenou rozinkou na nose. A největší úspěch byl, když jsme šly se sestrou za pračlověky. S košeštinovou sukýnkou, malovaným kyjem z polystyrénu a slámou ve vlasech. A pak jsme se z těch kůží asi po pěti dnech osypaly. Ale fakt je, že ten maškarní ples jsme vyhrály čtyřikrát za sebou. **Každopádně ke studiu herectví jsi směřovala skoro od narození, zdá se.**

Já měla vždycky hodně dobré známky, naši říkali, že jsem studijní typ, tak jsem si myslela na umělecký gymnázium. Ale pak mi někdo řekl o konzervatoři, já si tam zajela na den otevřených dveří, naučila se všechny monology a básničky a byla tam. To se stalo nějak hrozně rychle. A to mě nikdo nepřipravoval, jenom máma se se mnou učila texty.

Počkej – rodiče ti herectví nerozmlouvali?

Strašně mi to rozmlouvali. Ale jelikož nepochybovali, že se tam nedostanu, tak si nakonec řekli, ať si to zkusím. A byli v klidu. A když mě tam vzali... co mi už měli říkat? Ale asi byli smutní, když jsem jim ze začátku chodila domů uplakaná. Já jsem fakt holka z vesnice, a když najednou v patnácti vlezeš do toho „vypjatě uměleckého“ prostředí, které mi přišlo plně póz, tak chvíli trvá, než najdeš lidi, s kterými jsi ráda a cítíš se s nimi dobře. Ale když jsem pak už začala bydlet na internátu a sblížili jsme se a začaly večírky, tak to bylo lepší. A na konci školy samozřejmě odcházíš se slzami na krajíčku a nadáváš si, že jsi to od začátku nevnímala tak, jak to vnímáš teď.

Ty jsi do MdB vstoupila docela efektně – velkou rolí Mladé Dory Idesové v inscenaci *Žitkovské bohyně*. Jak se to stalo?

Docela vtipně. Tam byl totiž interní konkurz,

na který byl pozvaný vyšší ročník z konzervatoře. Jenže mně o tom konkurzu řekla moje učitelka mluvy Tereza Groszmannová, které to holky z toho ročníku řekly na hodinu – a nařídila mi, že Dodo Gombár je skvělý režisér a že tam musím jít. Takže když jsem se tam nečekaně objevila, holky samozřejmě úplně rády nebyly. (*úsměv*) A to byl neuvěřitelně adrenalinový zážitek, taková chvíle, kdy je člověk ochotný udělat cokoliv a klidně na té zkušební umřít. Když mě pak vzali do druhého kola, měli jsme s Dodem prakticky takový malý workshop, takže si mě fakt vyzkoušel po všech stránkách. Taky jsem u toho zažila, jak radost může být pomíjivá. Když jsem šla na nákup do Lidlu a volali mi z divadla, že si mě Dodo vybral, byla jsem obrovsky šťastná. A za půl hodiny mi začalo docházet, co to znamená. Že se to vlastně vůbec nemusí podařit! Že budu zkoušet s výbornými herci a můžu vedle nich být úplně marná! Takže to štěstí trvalo maximálně půl hodiny. (*smích*) Ale kolektiv byl neuvěřitelně báječný – nejen všechny ty holky, ale i Vojta Blahuta, který mě vždycky adrenalinově nakopával jako takový kouč ve chvíli, kdy jsem měla vejít na jeviště a rovnou být v nějaké vypjaté emoci. A to představení miluju, i proto, že ze mě vždycky dostane maximum, to hraju bez jakýchkoli rezerv, na sto padesát procent. Přitom chápu, že to pro diváky je docela síla, sama občas nevím, jestli bych se na to chtěla koukat zvenčí, jak je to intenzivní.

Když jsme u těch intenzivních zážitků – tobě tuhle v neděli odpoledne zazvonil telefon...

...a volal Mikoláš Tyc a ptal se mě, jestli zvládnu v pondělí večer hrát za Elišku Skálovou Salí v *Pro nic za nic*. Což je docela velká role. A já měla takovou radost, že můžu zase hrát na Činoherní scéně a že mi Miki věří, že ten záskok dám, takže jsem řekla, že to zvládnu. A bylo to stejně jako tehdy s *Žitkovskými bohyněmi*, akorát teď ta radost trvala jenom asi tři minuty, než mi došlo, že to taky vůbec zvládnout nemusím! (*smích*) Takže jsem se celou noc učila text, koukala na záznam, stresovala se, a když

S Dianou Velčickou v muzikálu *Janě Eyrová*, režie Petr Gazdík

jsem konečně usnula, tak jsem stejně nespala, protože se mi o tom celou dobu zdálo. Nejhorší sen byl, že jsem přišla na jeviště a lidi začali hromadně odcházet, protože si mysleli, že je pauza. (*smích*) Ale ráno jsme se sešli, Miki byl příjemně překvapený, jak to s Kubou Przebíndou (který zaskakoval za Marca Salvadoriho) umíme, všichni kolegové byli zlatí a připravení nás podržet, Stanko Slovák mi vysvětlil, že záskok nemůže nikdy udělat chybu, protože je apriori hájený – a já uvěřila, že to prostě dám. A nakonec jsem si to vlastně hrozně užila, protože jsem na každém výstupu šla s vědomím, že to hraju poprvé a naposled a že si to musím vychutnat co nejvíc. A když jsme to dohráli, přišla obrovská euforie a já znova přesně věděla, proč jsem vždycky chtěla dělat divadlo.

A jaký je tvůj největší divadelní zážitek jako diváka?

Mně se strašně líbily dvě komedie, které jsem na konzervatoři viděla u Bolka Polívky. *1+1=3*, které tam hráli tady kolegové z divadla (tam mě šileně okouzli Honza Brožek

jako homosexuál Bobby), a pak *Mínus dva* s Bolkem Polívkou a Milanem Lasicou...

Takže máš ráda, když jsou číslovky v názvu?

Asi. U obou mi tekly slzy smíchu. *Vévodkyně a kuchařka* v Redutě. A *Osmyčky!* Já neviděla žádné představení nikdy víc než dvakrát, ale *Osmyčky* jsem viděla asi šestkrát. A *Papežka* byla super. Mrzí mě, že jsem neviděla *Bídničky*, ty bych chtěla vidět – a ještě víc bych v nich chtěla hrát. (*smích*) A pak se těším, až konečně pojedou na nějaký muzikál do Londýna.

No a teď jsem viděla konečně *Ztracený ráj* a ten jsem musela asi tři dny rozdýchávat. A pořád promýšlet všechny ty souvislosti a náznaky. To představení ve mně probouzelo úplně nečekané emoce a na konci jsem možná poprvé v životě nechtěla tleskat, protože jsem si to potřebovala ještě doprožít. A třeba za dvě hodiny jim zatleskat. To je asi ta katarze, ne?

Říká se to. A máš své oblíbené herečky?

Je to asi klišé, ale Meryl Streepovou. Pak Angelinu Jolie, Jennifer Anistonovou, Lucii Trmíkovou, Zdenu Herfortovou, Radku Coufalovou, Hanku Holišovou...

Jasně, prostě ty globální superstar. S dovozením posunu téma – kdy jsi začala fotit?

V pátém ročníku na konzervatoři. Půjčila jsem si od táty zrcadlovku a pomáhala kamarádce s klipem. Začalo mě to bavit, začalo mě bavit fotit kamarády na večírcích a tak, upravovat fotky, hrát si s tím, začala jsem mít pozitivní ohlasy a pak i začali chodit lidi, že mi za to chtějí dávat peníze, čemuž jsem se pochopitelně nebránila... (*smích*) ...a pak to šlo dál, až to došlo až sem.

Takže jsi teď spíš herečka a fotografka, nebo fotografka a herečka?

No právě! Já už se bojím, že jsem spíš fotografka a herečka.

A chtěla bys být spíš herečka a fotografka?

To mám teď jako velkou otázku. Já bych určitě chtěla hrát a hrát víc, než hraju teď, protože mě to strašně baví. Ale hrozně mě naplňuje i focení a momentálně mám jako fotografka fakt hodně práce a nechci ji odmítat. A upřímně v tom hraje roli i fakt, že jako

herečka bych se teď měla nabízet, abych víc hrála – chodit na konkurzy, psát do divadel atd. Kdežto u focení chodí práce za mnou. Jako fotografka jsem se ještě nikdy nemuse-la nabízet nebo si říkat o práci. Ale takovou euforii, jakou jsem zažila třeba teď při *Pro nic za nic*, tu zase při focení nezažívám.

Co fotíš nejčastěji kromě divadla?

Teď těhotenský fotky, protože jsou všichni těhotní. (*smích*) A jinak portréty a herecké headshoty. A pak svatby. Střídá se to, většinou jde o to, co začneš sdílet na sítích. Když dáš dvakrát po sobě na Facebook nějaký portrét, hned píšou další lidi, že by chtěli portrét.

Pomáhá ti při focení, že jsi herečka?

Určitě. Třeba na svatbách ti to pomůže navodit uvolněnou atmosféru pro svatební hosty. Že se hned s každým dokážu bavit, chovat se sebevědomě a společensky, nemám problém mluvit nahlas, svolat si lidi, zkoordinovat... A to mě naučilo divadlo, protože tam musíš komunikovat s extroverty. Ale i tak pokaždé, když fotím svatbu, tak pak třeba týden nejdu mezi lidi. Když je to velká svatba, třeba sto padesát lidí, týden nejdu ani do Lidlu, ani nevynáším odpadky. Protože na svatbě se ti může pokazit spousta věcí, musíš strašně improvizovat, reagovat na situaci a na rozdíl od jiných akcí jsou tam věci, které když nezachytíš dobře, tak se nedají vrátit. Pusa je jenom jednou, prstýnky jsou jenom jednou. A hlavně musíš pořád přemlouvat lidi, aby se fotili. Lidi se obecně neradi fotí, každý, kdo ke mně přijde do ateliéru – a platí to i o spoustě herců – ti začne vykládat, že se nerad fotí a že na fotkách nevypadá dobře. Ale na svatbě to máš násobně složitější, když ti nevěsta řekne, že se chce fotit hned po obědě, kdy je nejhorší světlo, a že to chtějí mít rychle za sebou, protože se neradi fotí, tak je to někdy boj.

A nechá se fotografka někým fotit?

Človče, to je složitý. Nedávno jsem hledala někoho, kdo mě vyfotí na headshot, a dlouho jsem vybírala. Já se totiž nerada fotím. A na fotkách nevypadám dobře.

Text: Jan Šotkovský

Partner brněnské kultury

Jsme stabilní městská společnost a nabízíme nejen teplo, ale také elektřinu a plyn pro vaši domácnost. Zafixujte si nejnižší ceny energií na energie@teplarny.cz.

**Jediný dodavatel,
všechny energie.**

Teplo

Elektřina

Plyn

Anton Marko

Divadlo je napínavý multitasking

Nová posila do našeho orchestru, klávesista Anton Marko je čerstvý absolvent Katedry jazzové interpretace na Hudební fakultě JAMU. S mladým rodákem ze slovenských Topoľčan jsme si povídali o jeho cestě k hudbě, o jeho vztahu k divadlu i o tom, jakým způsobem relaxuje.

Tony, jaká byla tvoje cesta k muzice?

Já jsem začal inklinovat ke klavíru už jako malé dítě. Baval mě ten zvuk a fascinovaly mě klávesy. Z kytary mě bolely prsty, ze saxofonu nebo flétny byl problém dostat nějaký zvuk... Na klavír jsem sáhnul a něco z toho vycházelo. Naši si pak všimli, že snad ve mně něco je, tak mě dali na ZUŠku.

A tví rodiče jsou hudebníci?

Ne, já vůbec nejsem z muzikantské rodiny.

Ale klavír jste doma měli.

Ano, otec chodil do hudební školy, máma zpívala v nějakém sboru, bratr chodil na kytaru, sestra taky chodila do hudební školy na klavír, takže nějaký hudební základ tam byl, ale spíš bych to nazval jako hudeb-

ní koníček. Nikdo se hudbou neživil. Jo, kdy si dávno, můj praprastrýček hrával v kostele a taky psal nějakou hudbu, ale to bylo ještě v 19. století. Fakt dávno.

Takže ty sis takto sám našel svůj nástroj. A oni si pak všimli, že to dává smysl, když brnkáš na klavír.

Jestli to dávalo smysl, to těžko říct. Ale něco jsem z toho nástroje dostával. Nejvíc mě bavily černé klávesy. A pak jsem se dostal na ZUŠku a přišly noty, přišli Bach, Beethoven, Mozart. Jenže to mě po dvou třech letech přestávalo bavit. Ztratil jsem zápal a na nějaký čas jsem od toho odešel. Teorie byla noční můra, to jsem vůbec nechápal. Dalo by se říct, že jsem chytil jakýsi jiný směr, začalo mě bavit něco jiného.

Ale k hudbě ses pak stejně vrátil. Kdy to bylo?

Někdy v době, kdy jsem nastupoval na střední školu. Tehdy jsem objevil syntáky, klávesy a to mě dostalo. Ten zvuk, způsob, jak jej z toho nástroje dostat. Nakonec mi zase pomohla ZUŠka. Rozhodl jsem se, že tomu dám ještě šanci. Tak jsem přišel za jedním učitelem s prosbou, že se nechci učit noty, nechci jít klasickou cestou, že si chci zahrát písničku, naučit se akordy. Já jsem intuitivně uměl chytit nějaký akord, ale neměl jsem tušení, co je to G dur, A dur a tak dále. A on na to přistoupil. Pak mi pouštěl různou hudbu, něco mi hrál, začal mě učit akordové značky, jak se vypořádat s jednoduchým notovým zápisem, později jsme se dostali i k notám, ale velkou oklikou. A tehdy mě to nějak chytlo. Uvědomil jsem si, že je to vlastně jednoduché a když se člověk naučí systém, tak ten pak pomůže i s ostatním. To mi pak později na konzervatoři moc pomohlo při cvičení klasiky, když jsem si dokázal odvodit harmonii. Například Chopinovy obraty by se daly pojmenovat akordovými značkami. Mnohem líp jsem se v tom orientoval a taky se to líp pamatovalo.

Znalost harmonie ti pak nakonec takto rozjasnila mysl?

Úplně mi to otevřelo hlavu! Samozřejmě že se mi na konzervě nechtělo cvičit. Chtěl jsem

dělat mnoho jiných věcí, chodit ven, jezdit na kole, chodit za holkama... a ne cvičit Bacha! Ale tohle mi najednou otevřelo oči.

Ty jsi ale studoval gymnázium.

Ano. Když jsem se rozhodoval, na jakou mám jít střední školu, váhal jsem také mezi konzervatoří a gymnáziem. Nebyl jsem tehdy skálopevně rozhodnut, že se vydám po cestě hudby. A rodiče mě nakonec přesvědčili, že je dobré mít všeobecné vzdělání. I když jsem pak litoval. Moje první známka na střední škole byla čtverka z fyziky, to nebylo povzbudivé. Strašně jsem chtěl jít pryč. Když se na to dívám zpětně, uznávám, že mi gymnázium přineslo všeobecný rozhled, setkávání s jinými lidmi, ne jen s muzikanty, bylo to nakonec velmi přínosné. Poznal jsem spoustu lidí a tehdy taky přišla první kapela.

Co jste hráli?

Rockové covery. Tam jsem si řekl, že tohle chci fakt dělat. Našli jsme si takový prostor na ZUŠce, zkoušeli jsme do noci, dokud nás nevyhodili. Tam jsme zkoušeli každý den bez ohledu na to, jestli se chystáme na nějaký koncert, jestli nás někdo zaplatí, tohle jsme vůbec neřešili, prostě jsme hráli.

Zúročili jste to pak nějakými koncerty? Obdivem fanynek?

No jasně, to byla priorita číslo jedna! Patnáctiletí borci, pro ty nebyly nejdůležitější peníze. Když třeba přišly nějaké holky na zkoušku, tak to se hrálo úplně jinak! Ta sóla, co jsme tam všichni vymýšleli! To byl asi ten zlomový bod, kdy jsem si řekl, že toto je ten můj budoucí džob.

A co dál? Gymnázium jsi ale normálně dostudoval, že?

Dostudoval jsem gympl a začal jsem externě navštěvovat Církevní konzervatoř v Bratislavě, kde jsem studoval klasiku. Tam jsem byl dva roky, ale nastal tak trochu konflikt s rodiči. Každý má mít přece výšku, každý má mít titul atd., tak jsem pak nastoupil na Hudební vědu na Filozofickou fakultu. A studoval jsem obojí současně. Ale na té výšce přišel úplně jiný život. Koleje, přišla zase jiná parta, prostě totální svoboda. A tam se jaksi ztratila morálka cvičit.

Spíš jsme tak filozofovali o muzice a to bylo strašně super! Ale nedalo se to stíhat oboji. Tehdy jsem přišel na to, že si chci radši užívat ten rozmar, chci chodit na kávu se spolužáky a filozofovat o avantgardních skladatelích, což se prostě se studiem na konzervatoři nedá skloubit. Tak jsem studia na konzervatoři ukončil a dva roky si takto užíval na Hudební vědě. V té době jsem se také seznámil se svojí přítelkyní (*herečka Michaela Hasalová, pozn. aut.*), kterou vzali na JAMU do Brna. Tak jsem zjistil, že v Brně na JAMU existuje Katedra jazzové interpretace. A začal jsem zvažovat, jestli to pro mě nebude ještě lepší, jestli to nemůže být můj způsob obživy.

Co bylo tím zlomovým okamžikem, který nakonec rozhodl?

Rozhodující bod bylo to, že přišly koncerty. Seznámil jsem se s některými lidmi, kteří měli kapely, kontakty, slovo dalo slovo a najednou jsem hrál a hrál. Koncerty, svatby, firemní akce, festivaly, všechno možné. Jazz, pop, rock... Klasika ne, tam není moc peněz... (*smích*) Ale to zase začalo kolidovat s výškou. Nestíhal jsem přednášky a prioritě se zase posunula někam jinam – ke koncertní činnosti. Takže jsem z Filozofické fakulty odešel. To bylo zase doma zle. Co se mnou bude? Tak jsem si řekl, že to zkusím na JAMU na Hudební fakultu. Říkal jsem si, že nemám co ztratit. A ono to nakonec vyšlo. Tam už se to úplně odstartovalo, tam mi už bylo jasné, že tohle je to pravé.

Předpokládám, že potom přišla další spousta různých kapel.

No jéje! První přišly swingové tančírny. To bylo úplně něco jiného, než jsem byl zvyklý z poprocku. A bylo to skvělé.

Jaké aktuální hudební projekty tě kromě orchestru MdB zaměstnávají teď?

V rámci JAMU se vyvinul můj projekt, který funguje pod názvem *3YO!*. Jsou to moje písničky, funk, poprock. Spolu s mojí přítelkyní Miškou a dalšími. Velmi zajímavý projekt a skvělá zkušenost, mimochodem moje první spolupráce s divadlem byla inscenace Divadla na Orlí *Zítřka to spustíme*. Hrál jsem tam na klavír v alternaci s Dadou Klemento-

vou. To bylo zase úplně jiné hraní. Hrál jsem sám, žádná kapela. Najednou mi bylo jasné, že když to pokazím, nemůžu to na nikoho svést. To byla hodně rozhodující zkušenost, najednou jsem musel reagovat na herce. Uvědomil jsem si, že takto fungovat v divadle je strašně super. Je to napínavý multitasking, člověk musí dávat pozor na noty, na dirigenta, na herce... Říkal jsem si, že toto by mohlo být ono.

Potom začaly přicházet další divadelní inscenace.

Ano, třeba inscenace *Broadway Babies*, což byl vlastně scénický koncert největších světových muzikálových hitů, tam jsem byl kapelník malého tělesa, konkrétně jazzového kvintetu, které doprovázelo muzikálové herce z ateliéru Petra Štěpána.

A nyní jsi v ansámblu Městského divadla Brno. Jaký máš vztah k divadlu?

My jsme s rodiči chodili do divadla už od svých asi deseti let. A bylo to nejdřív Radošinské naivní divadlo. Oni totiž vřdycky hráli předpremiéru nového kusu u nás v Topoľčanech. A většinou měli kapelu nebo nějakého živého muzikanta. A to mě už od malého dítěte strašně zaujalo, ta symbióza mezi herci a muzikanty, ten vzájemný kontakt a celé to fungování.

Teď z úplně jiného soudku. Máš taky nějaké koníčky?

Jasně! Myslím, že to je hrozně důležité! Vypnout hlavu. Mně se to teda moc nedaří, neustále řeším nějakou muziku. Ale mám rád kolo, les, hory, milujeme s partnerkou túry, rádi jezdíme do Tater vypnout hlavu. To je strašně dobré. A super koníček je taky vzít něco do ruky a jít dělat nějakou fyzickou práci, třeba posekat zahradu. Najednou zapomeš na muziku... no zapomeš na muziku, to se nedá nikdy! Ale alespoň se můžeš trochu uklidnit. Všude kolem jsou nějaké impulzy, pořád nějaké telefonáty, maily, cvičení na nástroj, noty... fyzická práce na zahradě je pro mě perfektní oddech.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů v angažmá v MdB!

Text: Miroslav Ondra

Koncert

V rámci celodenní akce *Koncert pro Dopravní podnik města Brna* vystoupili v sobotu 4. září i umělci z našeho divadla. Pod širým nebem na hradě Špilberk za doprovodu našeho orchestru s dirigentem Danem Kalouskem zazpívali Lukáš Vlček, Ivana Vaňková, Petr Gazdík a Viktória Matušová.

Foto: Marek Olbrzymek

In memoriam

Libuše Billová 5. května 1934 – 22. září 2021

Ve středu 22. září v úctyhodném věku 87 let zemřela dlouholetá členka našeho divadla, herečka Libuše Billová, kterou si můžete pamatovat z mnoha rolí, jež ztvárnila na jevišti našeho divadla. Čest její památce!

Foto: jeř Kratochvil

Pretty Woman po roce září také v Brně

Luboš Mareček | mestohudby.cz

Českou premiéru broadwayského muzikálového hitu *Pretty Woman* včera zažili návštěvníci Městského divadla Brno. Inscenace v režii Stanislava Moši v tomto divadelním zpracování slavného filmového trháku zdůraznila jeho přednosti.

Režisér brněnské inscenace a ředitel Městského divadla Brno Stanislav Moša, který měl možnost zhlédnout titul autorů Garry Marshalla, Jonathana Fredericka Lawtona, Bryana Adamse a Jima Vallanceho už v Chicagu, připravil svižnou tříhodinovou inscenaci, v níž se divák střídavě směje i dojíká. Tady není možné kalkulovat s překvapováním hlediště, které celou love story a také mnohé výjevy z ní už tři desetiletí důvěrně zná. V této inscenaci musí být divák zasažený kvalitou nastudování: bravurně odehranou i zazpívanou hudbou a špičkovým muzikálovým herectvím. A tím vším brněnská inscenace v retro stylu roku 1990 disponuje.

Hudebnímu nastudování Dana Kalouska, který premiéru také dirigoval, lze vytknout máloco. Všechny písničky mají rážbu devadesátých let a hudební projev Bryana Adamse je nevtrávný a posluchačsky velmi srozumitelný i přístupný. Převažuje tady kombinace žánrů, jako je pop a rock. A diváka možná mile překvapí, že se hudební polohy inscenace nakrátko stočí také k jazzu a klasické opeře a v jednom momentě se tyto naoko nesourodé žánry dokonce prostupují. Většina rolí je alternovaných, v prvním premiérovém obsazení se v hlavních rolích uvedli Svetlana Janotová a Petr Štěpán. Je potěšitelné, že nijak neimitují své slavnější americké kolegy z filmu. Janotová dokáže rozehrát vtípek, ani jako oražená prostitutka nepřekračuje hranici vkusu a její pěvec-

ká sólová čísla s táhlými zakončeními jsou požitkem pro uši. V inscenaci má dobře vybalancovanou polohu přídrzlé holky z ulice a sexuální služebnice do podoby spanilé labutě, která našla svoji hrdost, duši, cenu a konečně i ženicha. Toho suverénně hraje Petr Štěpán, na jehož výkonu lze cenit, že nepředvádí jen do mamonu zahleděného bonvivána, ale také bez cukrkandlové pachuti zvládne proměnu do hromotluka uvědomujícího si význam a cenu lásky.

Mile mě překvapily skvěle rozehrané valéry komiky a humoru. Ve vedlejších rolích se v tomto směru opravdu velmi blýskli Kristýna Daňhelová, Robert Jícha a Daniel Rymeš. Toto trio (které místy vydatně šlape na paty hlavním představitelům) přináší ve svých rolích na jeviště výtečný humor. Rymešovo taneční číslo s Jíchou budí oprávněné salvy smíchu, prvně jmenovaný herec v roli hotelového pikolika skvěle pracuje s gestikou, mimikou a komplexním tanečním projevem. Daňhelová v roli ofrklé šlapky Kit si hlediště získá mimořádným pěveckým projevem s působivě vystavenými a interpretovanými feelingovými polohami. Dokáže i v malé replice udělat vtíp a herecky jej jakoby mimoděk hodit vděčnému publiku.

K těmto individuálním projevům připočtete naplno rozehraná sborová čísla a zdatnou taneční i pěveckou company a v úhrnu máte zdařilou hudebně lyrickou komedii, která divákům nabídne vše, za čím na muzikály chodí.

Pohádková lehká děva na brněnském jevišti nezklamala

Jana Soukupová | MF DNES

Městské divadlo má ve své nabídce další nezpochybnitelný muzikálový hit. (...) Třicet let starý filmový příběh o chudé prostitutce Vivian, která okouzlí a polidštší novodobého boháče Edwarda, jenž ji vytrhne z její všestranné bída, funguje dnes stejně jako před lety. A v profesionálně dokonale odvedeném představení, které na brněnské Hudební scéně MdB kopíruje vše účinně z filmu (včetně většiny scén i kostýmů), působí – zkrátka pohádkově.

Až freneticky nadšené premiérové publikum tenhle nijak hlubokomyslný, ale tolik útěšný příběh každopádně vrcholně ocenilo. A bylo by neupřímné říci, že nespravedlivě. Naopak. Premiérová Vivian Svetlana Janotová i Edward Petra Štěpána dokázali, že zůstávají zcela spolehlivými matadory zdejší muzikálové scény. A zvláště živý výkon podali Kristýna Daňhelová ve vděčné roli zkušenější prostitutky Kit i maximálně uvolněný Robert Jícha v několikanásobné úloze osudového hybatele příběhu. Nezklamalo však ani nic dalšího včetně ostatních aktérů nebo orchestru. (...)

Zdenek Merta 70. Koncert k jubileu významného hudebního skladatele v Brně

Peter Stoličný | kultura21.cz

Z mladíka – Merta pořád vyhlíží hodně mladě – se stal sedmdesátník. Zkušený hudební skladatel i jevištní šoumen, kromě toho i dobrý spisovatel. V Městském divadle v Brně již několikrát uvedl vlastní program *Zdenek Merta u klavíru*, kde seznamuje diváky s různými hudebními žánry, představuje své hosty, muzikanty a zpěváky. Možná si ti starší pamatují geniální černobílé TV programy *Leonard Bernstein o hudbě*. Tak něco

podobného, možná i vtípnějšího a pro diváky přitažlivějšího představoval Merta natively v Městském divadle v Brně. Teď však stál na jevišti jako ten, kterému budou kolegové umělci blahopřát. Taky se v programu dostalo na jeho hru na klavír s představováním některých umělců. Zase to bylo výborné, suverénní vystoupení. Ale hlavní důraz byl v programu kladen na celou plejádu umělců, kteří mu přišli se svým vystoupením blahopřát.

Nechyběla manželka Zora Jandová a jejich dcera Esther, Dušan Vitáček z Městského divadla, zazpíval mu Ondřej Ruml i Stanislav Slovák, najednou nastoupil mnohačlenný pěvecký sbor *Ars Brunensis* se známým *Te Deum*, potom s manželkou Zorou Jandovou zazpíval Merta píseň *Já jsem ty a ty jsi já*. Docela umně se ve scénáři střídala pestrost interpretací. Kdože to vše připravil? Možná to byla týmová práce, možná dílo režiséra programu Petra Gazdíka. Jedno divák jistě kvitoval: koncert byl pestrý, plný nádherné hudby a výborné interpretace zpěváků.

Večer se Zdenkem Mertou k jeho sedmdesátinám byl nádhernou přehlídkou hudby, kterou obstaral orchestr Městského divadla Brno, byl naplněn výbornými interpretacemi zpěvů, měl promyšlenou stavbu scénáře a dobrou režii Petra Gazdíka a hlavně – k lítosti diváků – uběhl velmi rychle.

(texty v této rubrice jsou redakčně kráceny)

17.-19. října na Hudební scéně

Vratislav Blažek Zdeněk Podskalský Evžen Illín Vlastimil Hála Karel Cón

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami režie Stanislav Slovák

Nenechte si ujít příležitost vidět filmovou klasiku v novém divadelním hávu ještě před premiérou!

Z dějin českého písňového textu

Josef Kajetán Tyl TO JE TAKÉ POLITIKA

Mnohý nynčko vytrubuje,
jak už dávno Čechem sluje,
v lásce k vlasti nezná žerty,
to prej by se popral s čerty.
Zatím myslí: Trochu chválit,
nemůže mě nikde spálit,
beztoho se karty zvrátěj
a těm Čechům rejdy zkrátěj,
přijde na ně metla zas!
To je také politika,
ale patří na provaz.

Národům se něco zdálo,
vyšlo ale hrozně málo;
pod kanóny, bajonety
hnijou jejich svobod květy.
Jenom sprosták s bratry všemi
velebí ten pokoj v zemi,
přeje, aby obležení
nedosáhlo ukončení,
to že prej je zlatý čas!
To je také politika,
ale patří na provaz.

Národům všem stejná práva,
malým, velkým čest a sláva!
To se čte teď v manifestách
po vesnicích jako v městách.
Zatím ale na vsí straně
sháněj lid a brousej zbraně,
by se jedni pokořili,
druzí potom umořili,
až pak všem se zlomí vaz!
To je také politika,
ale patří na provaz!

Josefu Kajetánu Tylovi, otci české divadelní písně, věnujeme ještě jedno pokračování našeho seriálu, a to satirickým kupletem ze hry *Tvrdohlavá žena a zamilovaný školní mládenec* (1849). Zpívá jej dobráček, leč líný pacholek Kuba, který poté, co milovaná Madlenka škádlivě odmítne jeho dvoření, obdivně konstatuje: „*Ta má politiku! Ale takovou si nechám líbit. To je ono teď jiné politiky na světě – že počne člověku v břiše kroutět, když na ni pomyslí.*“ A spustí píseň ostře reflektující české poměry let 1848–49. Tento značně volný způsob „oslího můstku“, kterým Tyl do své pohádkové báčorky vsouval aktuální písně, které byly (slovy dobové kritiky) „*plny radikálnosti*“, je ovšem pro žánr lidové hry se zpěvy příznačný – Tylovy vídeňské dramatické vzory s Nestroyem v čele si nepočínaly jinak.

Text: Jan Šotkovský
Kresba: Jaroslav Milfajt

Česká premiéra 23. a 24. října na Hudební scéně

PAUL GORDON & JOHN CAIRD

JANE EYROVÁ

romantický muzikál

režie Petr Gazdík

„Ten den se nedalo jít na procházku. Dopoledne jsme sice asi hodinku bloumali mezi holými keři bez listů, ale po obědě (když paní Reedová neměla hosty, obědvala časně) s sebou chladný zimní vítr přinesl mraky tak temné a dešť tak pronikavý, že další výprava ven nepřipadala v úvahu.“ První odstavec románu *Jane Eyrová*, který vyšel poprvé v roce 1847, je přesně takový jako celá kniha. Charlotte Brontëová (1816–1855), anglická autorka, dokázala ve svých dílech vykreslit atmosféru anglického venkova, doplnit ji konkrétními podrobnostmi a vylíčit osudy lidí tak, jako by popisovala své skutečné známé a přátele. Sama o své nejnámější knize napsala: „Když jsem ji psala, věřila jsem, že co tak silně zapůsobilo na mě, musí stejně zapůsobit i na čtenáře.“ Není třeba pochybovat o tom, že tomu tak skutečně je. Příběh Jane Eyrové, schovanky a následně guvernanky, která se musí vypořádat s těžkými životními zkouškami, už více než sto padesát let uchvacuje nejen čtenáře, ale i další tvůrce. Vždyť i recenzent z druhé poloviny 19. století napsal: „Ten příběh upoutá vaši pozornost a zůstane

ve vaší mysli. I když knihu zavřete, jste stále přiběhem okouzleni. Tuto knihu charakterizuje pravda, hluboká výmluvná pravda.“

Muzikál, který uvidíte v české premiéře, získal pět nominací na prestižní Cenu Tony a následně byl uveden i v Rakousku a Japonku. Režisér **Petr Gazdík** z něj dokázal vytvořit inscenaci s výjimečnou atmosférou, která podtrhuje romantický příběh o dívce, jež i přes nepřizeň osudu dokázala „svůj život v lásce žít.“ O tom, že se máte na co těšit, svědčí i reakce diváků, kteří tento titul měli možnost vidět již v předpremiérách.

Zdeňka S.: Bylo to nádherné a silné představení. Ani v jedné části nezůstalo oko suché. Dojemný příběh o lásce s excelentními výkony. Tleskám a smekám všem, kteří se podíleli.

Jitka Z.: Úžasné! Neskutečné... jakou nádhěru dokážete stvořit, slovy nepopsatelný zážitek!

Jarka Š.: Bylo to úžasné představení, moc děkujeme, užili jsem si to. Zvláště po tak dlouhé době!

Nepřehlédněte

Večerní pokladny jsou tu pro vás!

Milí diváci, mnoho z vás si jistě již zvyklo na předprodejní systém, v němž zveřejňujeme program s představeními na následující měsíce, na něž si můžete předem zajistit vstupenky. To ale neznamená, že návštěvu divadla musíte nutně plánovat týdny dopředu! Máte zrovna volný večer a chcete ho zaplnit příjemným kulturním zážitkem? Pak určitě zavítejte na naši večerní pokladnu, kde pohodlně zakoupíte lístky na aktuální den. Večerní pokladny jsou v den, kdy se hraje na příslušné scéně, otevřeny na Činoherní scéně vždy dvě hodiny a na Hudební scéně vždy hodinu před začátkem představení. Informaci o tom, co právě hrajeme, získáte nejen z webu, ale i z naší nové světelné tabule. Pokud tedy budete mít zrovna cestu kolem divadla a nabídka představení vás zaujme, jsme tu pro vás! V říjnu vám sychravé večery rozveselí třeba skvělé komedie **Žebrácká opera**, **Pro nic za nic**, **Osmyčky**, **První rande**, **Světáci** a další. Těšíme se na vaši návštěvu!

V příštím čísle

- Rozhovor s Robertem Jíchou
- Představíme vám dalšího nového člena hereckého souboru, kterým je Jiří Daniel
- Fotoreportáže z premiér komedií *Bella Figura* a *První rande*
- Rozhovor s překladatelem Michalem Lázňovským
- Speciální listopadová soutěž

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
268. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 23. 09. 2021
Náklad 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
kresba: Petr Hloušek

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

4.-7. října na Hudební scéně

Nenechte si ujít poslední reprízy
oblíbeného disco muzikálu
v tomto roce!

Svetlana Janotová a Marco Salvadori

Česká premiéra 11. a 12. září na Hudební scéně

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance

PRETTY WOMAN

romantický muzikál

režie Stanislav Moša

